

ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ ဗဟိုစည်းရုံးရေးကော်မတီ၏

ပန်ကြားလွှာ

၁ / ၂၀၀၃

(၁)

ပြည်တွင်းနိုင်ငံရေးက ဝဲလည်နေသည်။ ယာယီပါဆိုသော နဝတ / နအဖ အာဏာသိမ်းစစ်အစိုးရ၏ သက်တမ်းက (၁၅) နှစ် ရှိတော့မည်။ ‘ထာဝရ’ အာဏာ သိမ်းခဲ့သည့် မဆလ စစ်အစိုးရ၏သက်တမ်း မီတော့မည်။ တဝက်ကျိုးနေပြီ။ လင်းရောင်ခြည် က မမြင်ရသေး။ (နအဖ) ကို စေ့စပ်ရေးစားပွဲသို့ အတင်းဆွဲခေါ်ဖို့ လိုနေပြီ။

ထို့ကြောင့် ဤ ‘ပန်ကြားလွှာ’ ကိုရေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ခေတ်အဆက်ဆက် တပ်မတော်များတွင် ပါဝင်ခဲ့သော ကွန်မြူနစ်စစ်သည်တော်ဟောင်းများကိုယ်စား ဗကပ - ဗဟိုစည်းရုံးရေးကော်မတီက တာဝန်ခံ ရေးပါသည်။ မြေပေါ်၊ ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပ ခေတ် အဆက်ဆက် တပ်မတော်များတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သော စစ်သည်တော်ဟောင်းများ အထူးသဖြင့် လက်ရှိတပ်မတော်တွင်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ဆဲ စစ်သည်တော်များအား ပန်ကြားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(၂)

တောထဲကထုတ်ထားသော သစ်လုံးများကို ချောင်းထဲမှ မြစ်အတွင်း ရောက် အောင် မျောချသောအခါ အဆင်မသင့်လျှင် တစ်ဆို့နေတတ်သည်။ ချောချော မောမော စီးဆင်းမသွားဘဲ တစ်ခံနေလျှင် ကျွမ်းကျင်သော ဆင်ဦးစီးက ဆင်လိမ္မာကိုစီးကာ တစ်ဆို့ နေတာကို ရှင်းပေးရသည်။

ချက်ကျသောနေရာတွင် ရှင်းပေးလိုက်ရုံဖြင့် ချောမောသွားလေ့ရှိသည်။ ဤနည်းက တဦးချင်း စွန့်စားရသည်။ သို့သော် ဆင်ဦးစီးနှင့်ဆင်က ကျွမ်းကျင်လိမ္မာလျှင် အောင်မြင်ပါသည်။

ဤနည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပါက တနည်းသာ ကျန်မည်။ တစ်ဆို့နေတာကို မိုင်းဖြင့် ခွဲပစ်လိုက်သည့်နည်း ဖြစ်သည်။ သစ်လုံးအချို့ အဆုံးခံရသည်။

သစ်လုံးများ မြစ်ထဲရောက်လျှင် ဖောင်ဖွဲ့စုန်ဆင်းရုံသာ ရှိသည်။ လွယ်သည်။ ဖောင်ဖွဲ့ပြီး မော်တော်ဖြင့် ဆွဲချင်လျှင်လည်း ရသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ မြစ်ထဲရောက်ပြီး ဖောင်ဖွဲ့နိုင်ဖို့ အရေးကြီးသည်။

နိုင်ငံရေးတစ်ဆို့မှုကြီးကိုလည်း အထက်ပါနည်း ၂ နည်းအနက် တနည်းနည်းဖြင့် ရှင်းနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ပထမနည်းကို ကြိုးစားကြည့်ချင်၍ ဤပန်ကြားလွှာကို ထုတ်ပါသည်။ နိုင်ငံရေးပါတီ အဖွဲ့အစည်းအားလုံးသို့လည်း ဗကပ၏ သဘောထားနှင့် နည်းနာအသစ်ကို အသိပေး တင်ပြတာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုင်ကြည့်နေ၍ မရတော့ကြောင်းကို နိုင်ငံရေးအင်အားစုများ သာမက လူထုကပါ သိနေပါပြီ။ လူထုက “တကိုယ်တော် ဆန္ဒပြပွဲ” များ အပါအဝင် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ဆန္ဒပြနေကြပါပြီ။

ပါမောက္ခ၊ ကျောင်းသား၊ သီလရှင်တို့၏ တကိုယ်တော်ဆန္ဒပြပွဲများသာမက အခြားနည်းမျိုးစုံဖြင့် ဆန္ဒပြနေပါသည်။ နာကျင်မှုအနည်းဆုံးလမ်းကို လိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

‘ပစ်မည် - ခတ်မည် - သတ်မည် - အာဏာကိုတော့ မစွန့်ဘူး’ ဟု တင်းခံနေသည့် စစ်အုပ်စုနှင့် ရင်ဆိုင်နေရချိန်တွင် လူထုက နည်းပေါင်းစုံတီထွင်ကာ တိုက်ပွဲဝင် ကြပါလိမ့်မည်။

၁၉၈၈ တွင် လူထုစွမ်းအားဖြင့် မဆလကို ဖြုတ်ချခဲ့သည်။

၁၉၉၀ တွင် အသံတိတ်ဆန္ဒပြပွဲဖြင့် ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်များကို မဲပေးရွေးချယ်ခဲ့သည်။

၁၉၉၀ မှ ယခုထိ လူထုက ဆန္ဒပြနေသည်။

လူထုတွင် မကုန်ခမ်းနိုင်သော တီထွင်စွမ်းအား ရှိပါသည်။ နိုင်ငံရေးပါတီများသာ တခါတရံ ကလေးကလားဆန်တတ်သည်။ လူထုစွမ်းအားကို မမြင်ဘဲ ဖြစ်တတ်သည်။ ဗကပတွင် ထိုသို့သောအမှားမျိုး တခါတရံ ကျူးလွန်မိခြင်း ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

စစ်အာဏာရှင်စနစ် သက်ဆိုးရှည်စေသည့် အကြောင်းရင်းမှာ ဤအမှား ကျူးလွန် မိခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ နေဝင်းသည် သက်တမ်းအတိုင်းနေပြီး သေသွားခဲ့ပါပြီ။ နေဝင်း

လွန်ခေတ်တွင် စစ်အာဏာရှင်စနစ် ဆက်လက်တည်ရှိခွင့် မပေးနိုင်ပါ။

စစ်အေးခေတ်စဉ်းစားနည်း၊ လုပ်နည်းဟောင်းကို စွန့်ပယ်ကာ စစ်အေးလွန်ခေတ် စဉ်းစားနည်း လုပ်နည်းသစ်ဖြင့် စစ်အာဏာရှင်စနစ်ကို အဆုံးသတ်ပေးရန် ဗကပ၏ သဘောထားအမြင် လုပ်နည်းတို့ကို ဤပန်ကြားလွှာဖြင့် တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ “အဟောင်းကိုစွန့် အသစ်ကို လက်ခံနိုင်ကြလျှင် စစ်အေးလွန်ခေတ်၌ ပြည်ချစ်ဝါဒ အခြေခံသော ဘုံလုပ်ငန်းစဉ်” တရပ် ရှိနိုင်ပါသည်။

(၃)

ကွန်မြူနစ်များအပါအဝင် မျိုးချစ်ပြည်ချစ် အင်အားစုများက ဝိုင်းဝန်းတည်ထောင် ခဲ့သော ‘တပ်မတော်’ ကို နေဝင်းစစ်အုပ်စုနှင့် သားစဉ်မြေးဆက် စစ်အုပ်စုများ ဖျက်ဆီးခဲ့ သဖြင့် အတော့ကို ပျက်စီးနေပါပြီ။

အတွင်းသိတဦးဖြစ်သည့် ဗိုလ်အောင်ကြီးက “ပြိုနေ - ပျက်နေပြီ” ဟု ပြောပါသည်။ တစ်ည ဗိုလ်သာကျော်ကလည်း ထိုသဘောပင် ပြောပါသည်။

တပ်မတော်နှင့် ကွန်မြူနစ်များ လမ်းခွဲခဲ့ရသည်မှာ ကြာပြီ။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်ကတည်းက ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ကျော်စော တပ်ကအထုတ်ခံရသောအခါ တပ်မတော်တွင်း ကွန်မြူနစ် မျိုးဆက်ဟောင်း ပြတ်သည်။ တပ်အခြေအနေကို ဗိုလ်အောင်ကြီး၊ ဗိုလ်သာကျော်တို့ လောက် ကျွန်တော်တို့ မသိတော့ပါ။

သူတို့က ‘တပ်မတော်’ နှင့် ဘယ်တုန်းကမှ လမ်းမခွဲခဲ့သဖြင့် သူတို့၏ အကဲဖြတ် ချက်ကို လက်ခံပါသည်။

(၄)

ဗိုလ်နေဝင်းကွယ်လွန်စဉ်က ကျွန်တော်တို့မျိုးဆက်သစ် ဗဟိုစည်းရုံးရေး ကော်မတီ ကလည်းကောင်း၊ မျိုးဆက်ဟောင်းကွန်မြူနစ် ဗိုလ်ကျော်စောကလည်းကောင်း ထုတ်ပြန် ချက် ထုတ်ခဲ့ပါသည်။ မဏ္ဍိုင်အတွင်းသဘောအတူတူ ဖြစ်ပါသည်။ ကွန်မြူနစ်တို့၏ နောက်ဆုံးသဘောထားနှင့် အမြင်ကို တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တိုင်းပြည်နှင့် အမျိုးသားကို ကာကွယ်သောစစ်ကို ၂၁ ရာစုတွင် တိုက်ပို့ကြိုလာ နိုင်သဖြင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင်သည့်သဘောဖြင့် ထုတ်ပြန်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကွန်မြူနစ်များဆန္ဒမှာ (၂၁) ရာစုတွင် ပြည်တွင်းစစ် မတိုက်ချင်တော့ပါ။ အရေးကြိုလျှင် အမျိုးသား

ကာကွယ်ရေးစစ် တိုက်ချင်ပါသည်။ ဤသည်မှာဆန္ဒ ဖြစ်ပါသည်။ ဆန္ဒနှင့်ဘဝ အမြဲတမ်း ထပ်တူဖြစ်လေ့ မရှိတာကို ကျွန်တော်တို့ နှလုံးသွင်းထားပါသည်။

(၅)

အမျိုးသားကာကွယ်ရေးစစ်ကို အမျိုးသားညီညွတ်ရေးတပ်ပေါင်းစုက ခေါင်းဆောင် ရပါသည်။ ဤတာဝန်ကို တပါတီ သို့မဟုတ် တဖွဲ့တစုတည်းက တာဝန်မယူနိုင်ပါ။ ဘုံ လုပ်ငန်းစဉ်ရှိသော တပ်ပေါင်းစု (တပ်ဦး) က ခေါင်းဆောင်ရပါသည်။ တပ်မတော်က လက်ရုံးအခန်းက ပါဝင်ရပါမည်။ သူက ခေါင်းမဆောင်နိုင်ပါ။

နဝတ - နအဖက သူတို့ခေါင်းဆောင်နိုင်သလိုလို ပြောပါသည်။ “အမျိုးသား ညီလာခံ” ဦးတည်ချက် (၆) ရပ်ဆိုတာထဲက အချက် (၆) မှာ ထိုသို့ပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဖတပလ (ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး) ဖွဲ့စဉ်က ဗိုလ်အောင်ဆန်း ပါဝင်ခဲ့သည့်အခန်းမျိုး သူတို့လုပ်နိုင်သည်ဟု ထင်နေဟန် တူပါသည်။ သူတို့ မလုပ်နိုင်ပါ။ ဗိုလ်အောင်ဆန်းလို ဖြတ်သန်းမှုမျိုး မရှိ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်အောင်ဆန်း မဖြစ်မီ ကိုအောင်စန်းဘဝကပင် ကျောင်းသားသမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌ လုပ်ခဲ့ သည်။ နောက်တော့ သခင်အောင်ဆန်းဖြစ်သည်။ တို့ဗမာအစည်းအရုံး အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး၊ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီအထွေထွေအတွင်းရေးမှူး၊ ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း (တပ်ပေါင်းစု) အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး၊ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံ အဖွဲ့၏ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် လုပ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးကျမှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဖြစ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်အောင်ဆန်းသည် အဖွဲ့အစည်းတိုင်းတွင် ပါနေသူ၊ ခေါင်းဆောင်နေသူ ဖြစ်သဖြင့် အားလုံးကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောနိုင်သည်။ အတွင်းရေး ဆွေးနွေးနိုင်သည်။

သန်း - အေး - ညွန့်တို့ ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ။ ကိုယ့်ဘာသာ အပြေပေးပါ။ ကွန်မြူနစ် များ ပြောနိုင်တာက သင်တို့တွင် ရန်သူများလှသည်။ တပ်မတော် (အငြိမ်းစား) များနှင့်ပင် ရန်ဖြစ်နေသည်။ သင်တို့က ကျေးဇူးရှင်ကိုပင် ကျေးစွပ်ခဲ့သူများ ဖြစ်သည်ဆိုသည်ကို မမေ့ပါနှင့်။

(၆)

တပ်မတော်ပြိုနေ၊ ပျက်နေခြင်းမှာ နိုင်ငံရေး “အာဏာ” ကို တွယ်ကပ်နေသော

ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဖြစ်စဉ်ကို ကြည့်ပါ။ ကြာလေ ရန်သူများလေ ဖြစ်နေတာ တွေ့ရပါမည်။

၁၉၄၈ မှ ၅၈ ထိ၊ ကွန်မြူနစ်၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်၊ အလံနီ၊ KNU တို့ကို ရန်လုပ် ရသည်။ အာဏာရ ဖဆပလ ပါတီ၏ စစ်တပ်အဖြစ် ပါဝင်ခြင်းဖြစ်၍ သူ့တွင်နိုင်ငံရေးတာဝန် မရှိဟု ပြောနိုင်သည်။

၁၉၅၈ မှ ၆၀ ထိ၊ ဦးနုတို့ပါတီကိုပါ ရန်လုပ်လာရသည်။ ‘မြေပေါ်ကွန်မြူနစ်’ ဆိုသူများနှင့် ပေါင်းသဖြင့် ဦးနု၏ပါတီကို ရန်သူစာရင်း သွင်းရသည်။ ထို့ကြောင့် ၁၉၅၈ မှ စကာ နိုင်ငံရေးတာဝန် ရှိလာသည်။

၁၉၆၀ ရွေးကောက်ပွဲ၊ လူထု၏ ဒဏ်ခတ်ခြင်း ခံရသည်။ ရွေးကောက်ပွဲနိုင်သူကို အာဏာအပ်၊ ဆိုရှယ်လစ်တပ်မှူးကြီးများကို စတေးကာ ကိုယ်လွတ်ရန်နိုင်ခဲ့သည်။ တပ်မတော်ကို မပြိုအောင် ထိန်းထားနိုင်သည်။

၁၉၆၂ မှ ၈၈ ထိ၊ လုံးလုံးလျားလျား နိုင်ငံရေးတာဝန် ရှိသည်။ ဦးနုပါတီသာမက ဦးဗဆွေ၊ ဦးကျော်ငြိမ်းပါတီ၊ ပမညတ၊ ဗကသ (ကျောင်းသား) နိုင်ငံရေးအင်အားစု အားလုံးနှင့် ရန်ဖြစ်ရသည်။

၁၉၈၈ မှ ယခုအထိ၊ လူထုတရပ်လုံးနှင့်ပါ ရန်ဖြစ်ပြီ။ နိုင်ငံရေးပါတီများနှင့်ကား ပြောစရာ မလိုတော့။ တပြည်လုံးနှင့် ရန်ဘက်ဖြစ်သွားပြီ။

နေဝင်းကိစ္စပေါ်တော့ တပ်မှူးဟောင်း (အငြိမ်းစား) များ၊ တစညနှင့်ပါ ခွာပြရသည်။

အားလုံးကို ရန်လုပ်နေသည့်သူက “အမျိုးသား ညီညွတ်ရေး” ကို ဦးဆောင်ချင် သည်ဟု ပြောခွင့်မရှိပါ။

(၇)

ပြည်တွင်းတွင် ရန်သူများသလို ပြည်ပတွင်လည်း ရန်သူပေါ်နေသည်။ (၁၉၆၇) က ခဏလောက် တရုတ်ပြည်နှင့် ရန်ဖြစ်ရသည်။ မနည်းကျေအေးအောင် လုပ်လိုက်ရသည် ကို သင်တို့လည်း သိသင့်သလောက် သိလိမ့်မည်။ သင်တို့ တပ်တွင်းအရာရှိငယ် ဖြစ်နေ ကြပြီ။

၁၉၈၈ - ၁၉၉၀ ရောက်သောအခါ ကျေအေးမှုရထားသည့် တရုတ်ပြည်ကလွဲလျှင် သင်တို့ တိုင်းပြည်တကာနှင့် ရန်ဖြစ်ရသည်။ ယခု မနည်းကြီး ကျေအေးအောင် လိုက်ထား ရသည်။ မျက်နှာချိုသွေးနေရသည်။

ASEAN နှင့် ကျေအေးအောင် လုပ်ရသည်။ ဒီအိန္ဒိယနှင့်၊ EU နှင့်၊ နောက်ဆုံး အမေရိကန်နှင့် ကျေအေးအောင် မျက်နှာချိုသွေးနေရသည်။ အမျိုးသားညီညွတ်ရေး

မရှိလျှင်ကား ကြေးကြီးကြီးပေးပြီး ကျေအေးရလိမ့်မည်။

ငြင်းဖို့မကြိုးစားပါနှင့်။ သင်တို့ အာဏာမြဲရေးအတွက် သယံဇာတတွေ ရောင်းစား နေရပြီ မဟုတ်လော။ ဒါဟာ ကြေးကြီးကြီးပေးရတာ ဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးအရ ကြေး ကြီးကြီးပေးရရတာ နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေးအရပါ ကြေးကြီးကြီးပေးရမှာကို ကျွန်တော်တို့ မြင်နေပါသည်။

ကိုလိုနီခေတ်က သီချင်းတပုဒ်တွင် “ရွှေကိုယူသည်၊ ငွေကိုယူသည်၊ ပြီးတော့ လူကိုပါ ယူသည်” ဟု အင်္ဂလိပ်ကို စွဲချက်တင်ခဲ့ဖူးသည်။

ယခု သင်တို့ခေတ်တွင် ရွှေ - ငွေ - လူ (ပြည်ပတွင် မြန်မာပြည်သား နှင်းပြားဘဝရောက်ရသူများ သန်းချီရှိနေပြီ) သာမက အခြားသယံဇာတများပါ ပြောင် တလင်းခါအောင် အယူခံနေရသည်။ ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း (Globalization) ခေတ်ဖြစ်၍ ညံ့သူခံရစတမ်း ဖြစ်သည်။ အညံ့ဆုံးဖြစ်သည့် ဗမာပြည်က လှိမ့်ခံနေရသည်။ သင်တို့နိုင်နေပြီဟု အထင်မမှားပါနှင့်။

ထိုင်းနှင့်ထပြီး စစ်တိုက်ရမလိုလို ဟိန်းလုံး၊ ခြောက်လုံး၊ လှန့်လုံးတွေ ပြောနေရင်းက သင်တို့ ဘာတွေပေးလိုက်ပြီလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပါ။

ထိုင်းအုပ်စိုးသူများမှာ ပဒေသရာဇ်ခေတ်ကတည်းက လိမ်မာပါးနပ်သည်။ အတွေ့ အကြုံ ရှိသည်။ အမှီကောင်း ရှာတတ်သည်။ အောက်ကပင့်ခွပ်တာ ကျွမ်းကျင်သည်။ ဂျပန်ခေတ်က သူကသိပ်မနာလိုက်ရဘဲ အမြတ်ရသည်။ ‘ကျိုင်းတုံ’ ကို ရလိုက်သည်။ တနင်္သာရီကိုပါ ဂျပန်က ဆုချဖို့ စီစဉ်သည်။

ကျွန်တော်တို့တပ်မတော် (BIA) က ဆန့်ကျင်သဖြင့် ရမသွား။ (BIA တွင် ဘိတ်၊ ထားဝယ်၊ တနင်္သာရီသားတွေ များများပါသည်။ တနင်္သာရီပေးလို့ မဖြစ်။ ကျိုင်းတုံကို တော့ ဗမာပြည်မ နိုင်ငံရေးသမားများ မသိခဲ့။ ကင်းကွာနေသည်။ ရှမ်းပြည်ပုဒ်မ ၁၀ ကြောင့် တံတိုင်းကြီး ခြားထားသလို ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကန့်ကွက်ဆန့်ကျင်တာ မလုပ်နိုင်ခဲ့။ ဤသို့ဖြင့် ထိုင်းက ရသွားခဲ့သည်။)

ရေးလျှင် ရှည်နေတော့မည်။ ရန္တပိုစာချုပ်တုန်းကလည်း အင်္ဂလိပ်၏ မျက်နှာသာ အပေးခံရသည်။ ဗီယက်နမ်စစ်တွင်လည်း အမေရိကန်နှင့် ပေါင်းမိပြီး အမြတ်ထွက်သည်။ “ကျားနိုင်ငံ” ဖြစ်သွားသည်။

ဗမာပြည်က ဘယ်သူနှင့် ယှဉ်လိုက်ယှဉ်လိုက် ခံရသည့်ဘက်ကချည်း ဖြစ်နေတာ သင်တို့ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သင်တို့စစ်အုပ်စု အာဏာသိမ်းချိန်နှင့် ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း (ဈေးကွက်ဖွင့် စီးပွားရေး) ဒီလှိုင်းကြီးတက်လာချိန် တိုက်ဆိုင်မိသဖြင့် ထိုသို့ ဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်၏။

စစ်အုပ်စု အာဏာမြဲစေဖို့ ပေးလိုက်ရသည့်တန်ဖိုး မနည်းတော့။ သင်တို့ အာဏာ မြဲဖို့ တိုင်းပြည်ကို စတေးနေကြသည်။ ဤလုပ်ရပ်ကို ရပ်သင့်ပြီ။

ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီကြောင့် တိုင်းပြည်အနေနှင့် မည်သည့်တန်ဖိုးစားနားမျှ မပေးခဲ့ရ။ တိုင်းပြည်ရောင်းစားတာ ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်။

“မော်စကို နောက်လိုက်” “ပီကင်း နောက်လိုက်” “အမေကျော်ဋ္ဌေးတော်လှမ်း” “အမျိုးသား သစ္စာဖောက်” ကပ်ခံလိုက်ရသည့်တံဆိပ်တွေ များလှသည်။ သို့သော် ဗကပ ကြောင့် စပါးတဖေ၊ သစ်တစ တိုင်းပြည်က မဆုံးရှုံးဖူးတာ လူတိုင်းသိသည်။

နဝတ - နအဖ တက်လာမှ မကြိုဘူးအောင် အဆုံးအရှုံးများခဲ့သည်။ ဈေးကွက် စီးပွားရေးစနစ်ကြောင့်ချည်းတော့ မဟုတ်။ စစ်အုပ်စုက ပြည်တွင်းတွင် အချင်းချင်း ‘ရင်ကြား စေ့ရေး’ ထက် ပြည်ပနှင့် ‘ရင်ကြားစေ့ဖို့’ ကို အဓိကထားနေ၍ ဖြစ်သည်။

ဩစတြေးလျနှင့် ရင်ကြားစေ့ချင်၍ ‘မြန်မာတိုင်းမ်’ ဂျာနယ် ထုတ်ခွင့်ပေးရသည်။ မြန်မာဂျာနယ်လစ်ကို မပေးသော အခွင့်အရေးကို ဩစတြေးလျသားက ရသည်။ ပြီးတော့ အားကိုးရှိသဖြင့် မြန်မာဂျာနယ်လောက တခုလုံးကို စော်ကားသည်။ ‘ဘုရားလိုက်ခေါင်း’ ထဲ ရောက်နေသူပေကိုး။

ASEAN နှင့် EU နှင့် ရင်ကြားစေ့ဖို့၊ အမေရိကန်နှင့် ရင်ကြားစေ့ဖို့ တန်ဖိုးတွေ ပေးခဲ့ရလှပြီ။ ပေးနေရပြီ။ ပေးနေရဆဲ ဖြစ်သည်။

ဒီလိုတိုင်းပြည်မျိုး မပွဲလျှင်၊ မဝတ်လျှင်၊ မစုတ်ပြတ်လျှင် ဘယ်တိုင်းပြည် မွဲ - ဝတ် - စုတ်ပြတ်မည်နည်း။

ယနေ့ခေတ်လောက် ‘မြန်မာပြည်သားများ’ ပြည်ပတွင် အောက်ကျနောက်ကျ ဖြစ်တာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိ။ ကိုလိုနီခေတ်ကတောင် မရှိ။ ယခုမှ ‘ခေတ်သစ်ဂေါ်ရင်လျှီ’ များ ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။

(ဗကပ) ၏ နိုင်ငံခြားရေး သဘောထားအမြင်ကို အပြတ်သားဆုံး တင်ပြလိုသည်။

ယခုအချိန်တွင် ဗမာပြည်သည် ဘယ်ပြည်ပနိုင်ငံနှင့်မျှ (ဘာသာရေးကြောင့်၊ သဘောတရားရေးကြောင့်၊ နိုင်ငံရေးကြောင့်၊ စီးပွားရေးကြောင့်၊ လူမှုရေးကြောင့်) ရန်ဖြစ် စရာ မရှိပါ။

စစ်ဖြင့် ဖြေရှင်းစရာလည်း ဘာမျှမရှိပါ။ အကြမ်းဖက်စရာလည်း မရှိပါ။ အိမ်နီးချင်းအားလုံးနှင့် သင့်မြတ်နိုင်ပါသည်။

သူများအရေးကို ကိုယ့်အရေးလုပ်ပြီး ငဝက်က ဒဏ်ခံစရာလည်း မလိုပါ။ အားလုံး နှင့် မူကြီး (၅) ချက်အရ ဆက်ဆံနိုင်သည်။

သူများကို ကိုယ်ကသွားပြီး ရန်လုပ်စရာမလို။ ကိုယ့်ကို ရန်လုပ်လာမှ ခုခံရမည်။

ကိုယ့်ပြည်တွင်းရေးကို ဇောက်ချပြီး ဖြေရှင်းဖို့လိုသည်။ စစ်အုပ်စုနှင့် တချို့သော အတိုက်အခံများ အပြန်အလှန် ‘ပုဆိန်ရိုး’ - ‘ဩဇာခံ’ - ‘နောက်လိုက်’ ဟု စွပ်စွဲနေကြသည်ကို ကြားရသည်။ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရသည်။

ကမ္ဘာ့အသိုင်းအဝိုင်းက ဗမာပြည် (မြန်မာပြည်) ဆိုသည်ကား “ပုဆိန်ရိုးတို့ နိုင်ငံ” - “ဩဇာခံနောက်လိုက်တို့ နိုင်ငံ” ဖြစ်တော့သည်ဟူ၍ ထင်ကုန်တော့မည်။

စစ်အုပ်စုက စလိုက်တာ ဖြစ်သည်။ အတိုက်အခံက တုံ့ပြန်ရတာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စစ်အုပ်စုကစပြီး ရပ်ရမည်။ ယခုတော့ မရပ်ရုံမက ပိုပြီးရုန်းရင်း ကြမ်းတမ်းလာသည်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် မရောက်သေးသည့် ဒေသများတွင် ယူဂိုနည်းဖြင့် ပိုစတာကပ်နေသည်။

ပိုစတာတွင် ဘာပါသလဲဆိုတာ ဖော်ပြရန်မသင့်၍ အပြည့်အစုံ မဖော်ပြတော့ပါ။ “ဏှာမိုကရေစီ မိခင်ကြီး” ဆိုတာ ပါသည်။ “ကုလားမ” ဆိုတာလည်း ပါသည်။

အမျိုးသားညီညွတ်ရေးရလျှင် ဘယ်ပြည်ပနိုင်ငံနှင့်မဆို တန်ဖိုးကြီးကြီးပေးပြီး ဆက်ဆံစရာမလိုတော့ပါ။ အောက်ကျနောက်ကျ ခံနေစရာမလိုတော့ပါ။

(၈)

တောမီးကြီးလောင်လျှင် ဟိုကဒီက မီးထတောက်တတ်ပါသည်။ စစ်ကြီးဖြစ်လျှင် စစ်ကလေးများ ပေါ်တတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဗမာပြည်မှာ ပထဝီအနေအထားအရ ကိုယ်ကမဖန်တီးဘဲ ရန်မီး ပြန့်လာနိုင်သည့်နေရာ ဖြစ်ပါသည်။

၁၉ ရာစုက တရုတ်ပြည်ကို ချီတက်လိုသော အင်္ဂလိပ်၏အောက်သို့ ကျခဲ့သည်။ ၂၀ ရာစုတွင် ဒေလီအရောက် ချီတက်မည့် ဂျပန်အောက် ရောက်သည်။

၂၁ ရာစုတွင် “ခေတ်သစ် ကရူးဆိတ် (Crusade) စစ်ပွဲ” အတွင်း ကြားညပ်မခံသင့်ပါ။

အမျိုးသားညီညွတ်ရေးနှင့် တောင့်တင်းသော အမျိုးသားကာကွယ်ရေး တပ်မတော်တရပ်ကို အမြန်ဆုံး တည်ဆောက်ရပါမည်။

(၉)

ဤပန်ကြားလွှာသည် စစ်အုပ်စုကို ပန်ကြားနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ တပ်မတော်တွင်းမှ

အမြော်အမြင်ရှိသူများကို ပန်ကြားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စစ်အုပ်စုကိုတော့ သိစေချင်ပါသည်။ သူတို့ကိုပေးလိုသည့် သတင်းစကားရှိ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသတင်းစကားမှာ “အာဏာမာန် မယစ်နဲ့ - အာဏာမာန်ယစ်လျှင် ဒဏ်ခတ် ခံရမည်” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

အကြောင်းမဲ့ ရန်လုပ်ချင်၍ မဟုတ်ပါ။ “နိုင်ငံရေးအာဏာ” မာန်မာန်ကြောင့် သူတို့ဒုက္ခတွေ့တော့မည်ကို မြင်နေ၍ပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နိုင်ငံရေးအာဏာလောဘကြောင့် ၁၉၆၁ တွင် ဗိုလ်အောင်ရွှေ၊ ဗိုလ်မောင်မောင် တို့ကို ချကျွေးလိုက်ရသည်။ အမေရိကန်ရောက် ဗိုလ်မောင်မောင်ကလွဲလျှင် အားလုံး စစ်အုပ်စု၏ အတိုက်အခံများ ဖြစ်ကုန်သည်။

နေဝင်းတကိုယ်တော် အာဏာရှင်စနစ်အောက်တွင် ထိုးကျွေးခံရသူများ မရေ မတွက်နိုင်။ အားလုံးကလည်း အတိုက်အခံ ဖြစ်လာသည်။

နေဝင်းမိုးကောင်းတုန်းမှာ သူဆင်းငါတက် ရှော့ရှော့ရှူ၍ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဗိုလ်စောမောင် နံပါတ် (၁) ဖြစ်သည်အထိ ရှော့ရှော့ရှူဟု ဆိုရမည်။

ဗိုလ်စောမောင်ကျတော့ “ကျန်စစ်သားရူး ရူးနေသူ” ဟု အပုပ်ချခံရပြီး အဖယ်ခံ ရသည်။ ရှော့ရှော့ရှူ မဟုတ်တော့။

နေဝင်း၏ ရုန်းကန်မှုပေါ် ပြန်တော့ တဆင့်တက်သွားသည်။ သွေးထွက်သံယို ဖြစ်လုနီးနီးအခြေ ရောက်ခဲ့သည်။ နေဝင်း၏လုပ်ကြံမှုသာ အောင်မြင်လျှင် NLD ၏ သွေးများ မြေကျမှာ မလွဲပါ။

ကိုယ့်မိခင်တိုင်းပြည်ဖြစ်၍သာ အကောင်းမြင်ပါဒ် ထားရသည်။ ဗမာပြည်၏ မင်းပြောင်းမင်းလွှဲတွေက ကြမ်းသည်။ ပဒေသရာဇ်ခေတ်ထုံးစံ ဖြစ်သော်လည်း သူများထက် ပိုကြမ်းသည်။

ကုလားကျမင်းသည် အဖထက်မင်း၊ ဖခင်ကို ခေါင်းအုံးဖြင့် ဖိသတ်သူ ဖြစ်သည်။ (နေဝင်းလည်း ခေါင်းအုံးဖြင့် ဖိသတ်ခံရသလို ခံစားသွားရသည်။)

တရုတ်ပြေးမင်းကျတော့ သားဖြစ်သူ၏ အဆိပ်ခတ်သတ်ခြင်း ခံရသည်။ သူ့ ဇာတ်သိမ်းလည်း မကောင်း။

သီပေါကတော့ သူ့အကြံအစည် မဟုတ်သော်လည်း အပေါင်းပါ ဖြစ်သည်။ နန်းညွန့်နန်းလျာ အများဆုံးသတ်ပြီး မင်းဖြစ်သည်။ “ပါတော်မူ” ရသည်။ ပြေးလွှတ် သွားသည့် နန်းညွန့်နန်းလျာမင်းသားများက အင်္ဂလိပ်တင်သည့်နန်း - ပြင်သစ်တင်သည့်နန်း - မှန်းကြသည်။

သမိုင်းကို အကြမ်းဖျင်းခင်းနေခြင်းသည် သံသရာတပတ် ပြန်မလည်ချင်၍ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်ထောင်းမှ ညာညာတာတာ ထောင်းနိုင်မည်။ သူများ ထောင်းလျှင် သိပ်နာလိမ့်မည်။

အီရတ်တွင် “ဆဒ္ဒန်ဟူစ်နီ အလွန်ခေတ်” အတွက် စစ်ဗိုလ်တွေ တန်းစီပြီး အာဏာ ပလ္လင်ကို မှန်းနေကြတာ တွေ့ရလေလေ ဗမာပြည်အတွက် စိတ်ပူရလေလေ ဖြစ်သည်။

ဗမာပြည်တွင်ကော ဒါမျိုး ဖြစ်မလာနိုင်သလော။ အမေရိကန်တင်သည့် နန်းပလ္လင် ကိုမှန်းသူ စစ်ဗိုလ်တွေ ရှိနေနိုင်သည်။ အမေရိကန်ကလည်း အတွေ့အကြုံများသည်။ ငွေဖြင့်ပေါက် ဝယ်ယူနိုင်သည်။

ပုဆိန်ရိုးတို့၏တိုင်းပြည်ဟု အထင်ခံရရာမှ ‘ပုဆိန်သွား’ ဖြစ်စေလိုသော ဆန္ဒဖြင့် ပန်ကြားပါသည်။

တပ်မတော်ကို စစ်အုပ်စုအောက်မှ ကယ်တင်ကြလော့။

(၁၀)

‘တပ်မတော်’ အတွင်းမှ မျိုးချစ်ပြည်ချစ်များကို တင်ပြစရာရှိသည်။ ‘တပ်မတော်’ ကို စစ်အုပ်စုအောက်မှ ကယ်တင်လိုလျှင် ယခုအခါသည် အချိန်ကောင်း ဖြစ်သည်။

(၁) ပြည်သူ့လူထုတရပ်လုံး လှည်းနေလှေအောင်း မြင်းဖောင်းမကျန် ထောက်ခံ လိမ့်မည်။

(၂) ‘စေ့စပ်ရေးစားပွဲ’ တွင် အရွေးကောက်ခံ ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်များက အသင့် စောင့်နေသည်။ ‘စေ့စပ်ရေးစားပွဲ’ ဝင်ထိုင်လိုက်ရုံသာ ဖြစ်သည်။ သင်တို့ကို ကြိုဆိုနေသည်။

(၃) သန်း - အေး - ညွန့် စစ်အုပ်စု အသားတကျ မဖြစ်သေးဘဲ ချီတိုချတိုဖြစ်ကာ ‘အချိန်ဆွဲ’ ပရိယာယ် သုံးနေသည်။ ဦးနှင်းပွဲထောင် မဖြစ်ရေး လုံးပန်းနေရသည်။

(၄) လူမျိုးစု အခြေခံသော ဝါရင့်နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းများအားလုံး (‘ငြိမ်းချမ်းရေး’ ယူထားသော အဖွဲ့အားလုံးနှင့် မယူသောအဖွဲ့အားလုံး) က တစည်းတလုံးတည်းရှိသော ပြည်ထောင်စုစစ်စစ် လိုလားနေချိန် ဖြစ်သည်။

ယခု မလုပ်လျှင် နောက်ကျသွားလိမ့်မည်။ အာရှကို ဗဟိုပြုသော ကမ္ဘာ့စနစ်သစ် (New World Order) လွန်ပွဲ ပြင်းထန်လာလျှင် အချိန်နှောင်းသွားလိမ့်မည်။

စတုတ္ထစစ်အုပ်စုက အသာစီးရသွားလျှင် တပ်မတော်ကို ကယ်တင်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ လုံးဝစွန့်ပစ်ရတော့မည်။

(၁၉၅၅ အာဏာသိမ်းစစ်အုပ်စုကို ပထမစစ်အုပ်စု၊ ၁၉၆၂ ခုကို ဒုတိယစစ်အုပ်စု၊ ၁၉၈၈ ကို တတိယစစ်အုပ်စုဟု ကွန်မြူနစ်များက သတ်မှတ်ပါသည်။)

စတုတ္ထစစ်အုပ်စု အာဏာရလျှင် ‘ခွဲထွက်ရေးဝါဒ’ ‘သီးခြားတိုင်းပြည် ထူထောင်ရေးဝါဒ’ က ခေါင်းထောင်ထလာလိမ့်မည်။ ယခုတော့ လူမျိုးစုထဲမှ လက်သင်လူသစ်ကလေးများကပဲ ဤဝါဒကို ပြောနေကြသည်။ အတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝသည့် ဝါရင့်များက မပြောပါ။ သူတို့က အမြော်အမြင် ရှိသည်။

တပ်မတော်ကို ပြုပြင်တည်ဆောက်ချိန် အခါတော်ကောင်းကို လက်မလွှတ်စေသင့်ပါ။ ကြာရှည်တည်ရှိနေမည့် အခါကောင်း မဟုတ်ပါ။ အနွေးအမြန် ကွယ်ပျောက်လိမ့်မည်။

- စာမျက်နှာသစ် ဖွင့်လိုက်ပြီဟု ပြောချိန်ကလောက် ကျွန်တော်တို့ အကောင်း မမြင်တော့ပါ။

- စတုတ္ထစစ်အုပ်စုလောင်းလျာများ၏ သွေးတိုးစမ်းလှုပ်ရှားမှုများကို တွေ့နေရပြီ။ သန်းအေးညွန့်တို့က ၁၉၈၈ က နေဝင်းလုပ်နည်းဖြင့် မျက်နှာလွှဲသွားမှာ (စိန်လွင်လက်နေဝင်းက ဝကွက်အပ်သကဲ့သို့ လုပ်ခြင်း) ကို စိုးရိမ်နေသည်။

- နေဝင်းက စိန်လွင်ကို အာဏာလွှဲချိန်က လူထုကြီး အုံကြွနေသည်။ လမ်းမပေါ်ရောက်နေသည်။ လမ်းမပေါ်ကလူထု သွေးချောင်းစီးသည်။ လမ်းပေါ်က လူထုကို စစ်အုပ်စုက ရက်ရက်စက်စက်သတ်ဖြတ်ပြီး တပ်မတော်တခုလုံးကိုငြိမ်အောင် ထိန်းနိုင်ခဲ့သည်။ ယခုမူ လူထုက လမ်းမပေါ် တက်မနေပါ။ အာဏာသိမ်းသူက တပ်မတော်တွင်း မီးသေအောင် ပြိုင်ဘက်များကို စတေး လိမ့်မည်။ ၁၉၅၅ မှ ယခုအထိ နေဝင်း - စောမောင် - သန်းရွှေတို့ စတေးခဲ့သည်ထက် အကျအဆုံး များလိမ့်မည်။

‘တပ်မတော် ပြုပြင်ရေး’ ကိုကွန်မြူနစ်များ ပြောခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ဗိုလ်နေဝင်း သေရုံနှင့် ‘တပ်မတော်’ ဟာ နေရာမှန်လူမှန် ဖြစ်သွားမှာမဟုတ်ဟုလည်း တင်ပြခဲ့ပါသည်။

တပ်မတော်ကို ပြုပြင်လိုသူများ တပ်မတော်တွင်းမှာ အသာစီးမရသေးသမျှ ပြုပြင်ရေးလုပ်လို့ မရနိုင်ပါ။

‘တပ်မတော် ပြုပြင်ရေး’ ကြွေးကြော်သံကို ခေါင်းမာမာဆန့်ကျင်သူများတွင် ဗိုလ်မျိုးညွန့် - ဗိုလ်ထွန်းကြည် - ဗိုလ်ကျော်ဘ စသူများ ပါပါသည်။ ကွန်မြူနစ်များက ‘တပ်မတော်’ ကို ဖြိုခွဲနေတာဟု သူတို့က ထင်ကြသည်။ ကက်ကက်လန် ရန်တွေ့ကြသည်။ (ဗကပ) က ခေါင်းဖြတ်ပြီး ကိုယ်ကိုယူချင်တာဟု စွပ်စွဲသည်။

ယခုတော့ ဗိုလ်မျိုးညွန့်တို့ အမြင်မှန်ကြပုံပေါ်သည်။ သူတို့၏ အပြင်ပန်းမှတ်ချက်တချို့ကို ကြားရသည်။ သူတို့က ဗိုလ်သန်းရွှေကို မဲကြသည်။ သူတို့ချင်း

အကြောင်းသိများဖြစ်၍ ပြောစရာများသည်။ သူတို့ ပြောသဖြင့် “မောင်အေး - ခင်ညွန့်၊ ပဋိပက္ခဖြစ်နေသည်ဟူသော ထင်ယောင်မှားမှု” တချို့တည်း ပျောက်သွားသည်။

၁၉၉၀ ရွေးကောက်ပွဲ ပြီးစကသာ မြွေမသေတုတ်မကျိုး လုပ်ခဲ့လျှင် သူတို့ ထိုသို့ ပြောနေစရာ မလိုဘဲ တိုင်းပြည်ကို - တပ်မတော်ကို စစ်အုပ်စုလက်အောက်မှ ကယ်တင်ခဲ့ သူများအဖြစ် သမိုင်းဝင် ကျန်ခဲ့လိမ့်မည်။ ယခုကဲ့သို့ ဘေးထိုင်ဘုပြောဘဝ ရောက်မည် မဟုတ်။ လွန်ခဲ့ပါပြီ ပြင်မရတော့ပါ။

လက်ရှိတပ်မတော်တွင်းမှ နေရာရနေသူများ ဆင်ခြင်နိုင်ရန် တင်ပြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ပြီးခဲ့တာ ပြင်မရတော့ပါ။

မြွေမသေတုတ်မကျိုးလုပ်ဖို့ အချိန်ကောင်း ယခုပေါ်နေပြန်ပါပြီ။ ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ကြာပါစေဟု ဆုတောင်းပါသည်။

၁၃၆၄ - ခုနှစ်၊ ပြာသိုလဆုတ် ၁၂ ရက်။
၂၀၀၃ - ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ - ၂၉ ရက်။

ဗဟိုစည်းရုံးရေးကော်မတီ
ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ